

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Karlovac

Poslovni broj: P-11/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu po sucu pojedincu Ireni Šegavić, u pravnoj stvari tužiteljice Maje Popović Nikolić Džolan, Krnjak, Budačka Rijeka 79B, OIB 53437711752, zastupane po punomoćniku Sebastianu Miše iz Odvjetničkog društva Miše & Pavić d.o.o. Zagreb, protiv tuženika OTP banka d.d. Split, Ulica domovinskog rata 61, OIB 52508873833, zastupan po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Žurić i Partneri d.o.o. Zagreb, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, nakon glavne i javne rasprave zaključene 4. svibnja 2026., u nazočnosti tužiteljice osobno i punomoćnice u zamjeni tužiteljice, Mare Lešine, odvjetnice u Zagrebu, i punomoćnice u zamjeni tuženika, Alme Tatalović, odvjetnice u Karlovcu, 28. svibnja 2026..

p r e s u d i o j e

I.Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Proglašava se nedopuštenom ovrha na temelju ovršne isprave i to Ugovora o kreditu broj 6720000193 od 16. studenog 2007. godine koja se pred Općinskim sudom u Karlovcu vodi pod posl.br Ovr-711/2025.“

II.Nalaže se tužiteljici Maji Popović Nikolić Džolan, Krnjak, Budačka Rijeka 79B, OIB 53437711752, da tuženiku OTP banka d.d. Split, Ulica domovinskog rata 61, OIB 52508873833, naknadi troškove postupka u iznosu od 15.505,00 EUR, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je zaključkom Općinskog suda u Karlovcu posl.br. Ovr-711/2025 od 15. prosinca 2025. godine, ovršenica, ovdje tužiteljica upućena da u roku od petnaest dana od dostave predmetnog zaključka pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe na temelju ovršne isprave i to Ugovora o kreditu, broj: 6720000193 od 16. studenog 2007., koja se pred Općinskim sudom u Karlovcu vodi pod posl.br. Ovr-711/2025, nedopuštenom te dokaz o pokretanju parnice dostavi sudu. Tužiteljica navodi da je predmetni zaključak primila 6. siječnja 2026. stoga u ostavljenom roku od 15 (petnaest) dana pokreće ovu parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom. Tužiteljica dalje navodi da je 16. studenog 2007. sklopljen Ugovor o kreditu br. 6720000193 između kreditora Banco popolare Croatia d.d., i korisnika kredita Šampiko d.o.o., te jamca platca Tehnišamp d.o.o., iz Zagreba, Kikićeva 4, jamca platca/založnog dužnika, ovdje tužiteljice Maje Popović iz Zagreba, jamca platca/založnog dužnika Saše Gale te založnog dužnika Anke Popović u kojemu kreditor odobrava korisniku kredita iznos od 409.561,79 EUR. U članku 3. predmetnog Ugovora o kreditu „kamatna sto-pa iznosi = 4% (slovima: četiriposto) godišnje,

promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama HRVATSKE BANKE ZA OBNOVU I RAZVITAK, ZAGREB, Strossmayerov trg 9. Kamate se obračunavaju i plaćaju tromjesečno, svakog posljednjeg dana u tromjesečju. Zakonska kamata u visini zakonske obračunava se od dana dospeljeća obveza korisnika kredita u zakašnjenje o dana plaćanja. Naknada za obradu kredita iznosi 0,80 (nula cijeli i osamdeset posto) od iznosa kredita iz točke 2. ovog Ugovora i plaća se odmah po potpisu ovog Ugovora, bez obzira na to da li će kredit biti iskorišten.“ Temeljem navedenog ugovora, tuženik je pokrenuo ovršni postupak koji se protiv tužiteljice kao ovršenice vodi pred Općinskim sudom u Karlovcu posl.br. Ovr-711/2025. Naime, tužiteljica je vlasnica nekretnine upisane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Karlovcu, zk.odjel Karlovac, k.o. : 313025, BUDAČKA RIJEKA, zk.ul. 1293, kat.čest 1932, opisano kao LUK površine 2798 m², LIVADA površine 2798 m², ukupne površine 2798 m². U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, prednik tuženika kao trgovačko društvo nije tužiteljicu, odnosno založnog dužnika, ovdje tužiteljicu Maju Rabić Popović Nikolić Džolan, kao potrošača, u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu ne-ravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je tuženik time postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača. Također, tuženik nije poštivao načelo savjesnosti i poštenja čime je posljedično tužiteljica dovedena u neravno-pravan položaj. Tuženik sa založnim dužnikom kao prijašnjim vlasnikom nekretnine koja je predmet ovrhe, nije pojedinačno pregovarao niti je u ugovoru kao ugovaratelj koji je sačinio Ugovor o kreditu, precizno odredio uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, niti je utvrđeno temeljem kojih egzaktnih parametara i metoda izračuna tih parametara se vrši promjena kamatnih stopa, zbog čega je ne-zakonita odredba o kamatama uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu sada tužiteljice. Dakle, predmetna ugovorna odredba je ništetna i nepoštena. Odredba o ugovorenoj promjenjivoj kamatnoj stopi određena je u tipskom ugovoru od strane tuženika, odnosno njegovog prednika, te založni dužnik kao potrošač nije dobio mogućnost pregovarati niti utjecati na njegov sadržaj. Stranke ugovora o kreditu nisu posebno pregovarale o predmetnoj odredbi ugovora stoga ista uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, i u konačnici kako je takva odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika te založni dužnik nije imao utjecaja na njen sadržaj ona je nepoštena, time i ništetna. Također, predmetnom odredbom su nezakonito tržišni rizici stavljeni na teret založnog dužnika, odnosno tužiteljice. Prema čl.53. zakona o zaštiti potrošača (NN 19/22, 59/23) „(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. (3) Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe toga ugovora ocijene nepoštenima. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. (5) Odredbe ove glave Zakona ne primjenjuju se na ugovorne odredbe kojima se u ugovor unose zakonske odredbe prisilne prirode odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje

obvezuju Republiku Hrvatsku.“ Navedeni zakon usklađen je i sa Direktivnom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima prema kojoj u članku 3. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora (stavak 1.), time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona stavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (stavak 2.). Osim toga, iz odredbe članka 6. Direktive proizlazi da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredbi (stavak 1.), kao i da države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi onemogućile da potrošač izgubi zaštitu koja mu se pruža Direktivom, na temelju odabira prava države koja nije članica kao prava primjenjivog na taj ugovor ako je taj ugovor usko povezan s državnim područjem države članice (stavak 2.) Nastavno na navedeno, tužiteljica ističe i pravomoćnu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., kao i na presudu i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Revt 249/14-2 od 9. travnja 2015., kojom odlukom je odbijena revizija tuženih banaka, među kojima i ovdje tuženika, kojom su pobijale drugostupanjsku presudu br. PŽ-7129/13 u dijelu u kojem je potvrđena prvostupanjska presuda kojom je ugovaranje promjenjive kamatne stope u skladu s jednostranim odlukama tih ba-naka ocijenjeno nepoštenim odredbama kojima su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača, pri čemu je stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske da je nes-porno da su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi bile jasne i uočljive, međutim, da nisu bile razumljive potrošačima jer da su sadržavale neodređene formulacije glede promjenjive kamatne stope i time suprotno temeljnim načelima obveznog prava kori-snik kredita doveden u neravnopravan položaj. Osim toga, navedenim odlukama su odredbe o promjenjivoj ugovornoj kamati u ugovorima o kreditu sklapanima s potro-šačima u razdoblju od 10.09.2003. - 31.12.2008., osim u dijelu kojim je visina kamat-ne stope određena na dan sklapanja ugovora o kreditu, utvrđene nepoštenima. Slijedom navedenog, tužiteljica traži da se proglasi nedopuštenom ovrha na temelju ovršne isprave i to Ugovora o kreditu broj 6720000193 od 16. studenog 2007. koja se pred Općinskim sudom u Karlovcu vodi pod posl.br Ovr-711/2025.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da nije sporno da je prednik tuženika 16.11.2007. sklopio Ugovor o kreditu br.: 6720000193 u iznosu od 409.561,79 EUR sa korisnikom kredita ŠAMPIKO d.o.o. (dalje u tekstu: „Korisnik kredita“), jamcem platcem TEHNOŠAMP d.o.o., iz Zagreba, Kikićeva 4, jamcem platcem/založnim dužnikom Majom Popović iz Zagreba, jamcem platcem/založnim dužnikom Sašom Gale iz Zagreba i Ankom Popović iz Zagreba (dalje u tekstu: „Ugovor o kreditu“ ili „Ugovor“). Međutim, sporno je jesu li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tuženik navodi da tužitelj pogrešno tumači da je Ugovor o kreditu potrošački ugovor. Osim toga pogrešno tumači da je kao založni dužnik sama tužiteljica potrošač, o čemu će se tuženik očitovati u nastavku. Naime, točkom 1. čl. 2. Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15., 52/16., 128/22., 156/23., dalje ZPK) određeno je da je “potrošač fizička osoba koja u transakcijama obuhvaćenima ovim Zakonom djeluje izvan poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja”. S obzirom na to da je Ugovor sklopljen između

trgovačkog društva - prednika tuženika i trgovačkog društva - Korisnika kredita koji je Ugovor sklapao radi financiranja poslovne djelatnosti društva, jasno je da Korisnik kredita nije potrošač u smislu odredbi ZPK te samim time predmetni Ugovor nije potrošački ugovor. **2.2.** Nadalje, tužiteljica u tužbi navodi da: „U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, prednik tuženika kao trgovačko društvo nije tužiteljicu, odnosno založnog dužnika, kao potrošača, u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjanje odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu...“. Tuženik naglašava da je riječ o pogrešnom tumačenju odnosa uspostavljenog Ugovorom o kreditu kao i relevantnih zakonskih odredaba. Naime, Ugovor je sklopljen između prednika tuženika i trgovačkog društva Šampiko d.o.o., jamca platca TEHNOŠAMP d.o.o., iz Zagreba, Kikićeva 4, jamca platca/založnog dužnika Maja Popović iz Zagreba, jamca platca/založnog dužnika Sašom Gale iz Zagreba i založnim dužnikom Ankom Popović iz Zagreba. Tužiteljica kao založni dužnik/jamac platac nije bila ugovorna strana ugovora o kreditu niti je sudjelovala u pregovorima oko sklapanja ugovora o kreditu. Iz navedenog proizlazi da tužiteljica pogrešno i neutemeljeno tvrdi da je Ugovor ustvari potrošački ugovor te da prednik tuženika nije tužiteljicu informirao o potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke u vezi sa sklapanjem ugovora jer:

- Ugovor je sklopljen između dva trgovačka društva;
- tužiteljica nije bila ugovorna strana Ugovora; i
- tužiteljica je morala biti svjesna obaveza i posljedica uloge založnog dužnika u predmetnom Ugovoru. Tuženik ističe da je korisnik kredita bilo trgovačko društvo ŠAMPIKO d.o.o. dok je tužiteljica bila založni dužnik/jamac platac po Ugovoru. Prava i obaveze založnog dužnika su detaljno određeni odredbama Zakona o obveznim odnosima ("NN" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., dalje: ZOO) i Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("NN" br. 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 90/10., 143/12., 94/17., 152/14., 81/15.). Tuženik stoga ističe da tužiteljica netočno navodi da je u ugovoru nastupala kao potrošač. Ugovorna pozicija tužiteljice je određena zakonskim odredbama, a ne Ugovorom te je tužiteljica svjesno prihvatila biti založni dužnik Ugovora. Stoga su njezine prava i obaveze prvenstveno uređene zakonskim, a ne ugovornim odredbama te se nikako ne može smatrati potrošačem. Iz istog razloga je jasno da su navodi tužiteljice iz tužbe pogrešni i neutemeljeni na zakonu i da predmetni parnični postupak služi samo odugovlačenju ovršnog postupka koji se vodi pred Općinskim sudom u Karlovcu posl.br. Ovr-711/2025. Slijedom gornjih navoda, s obzirom da tužiteljica nije obrazložila na čemu zasniva tvrdnju da je predmetna ugovorna odredba ništetna, tuženik drži da su već ovo dovoljni razlozi da se tužbeni zahtjev odbije. Tuženik smatra da se tužiteljica neosnovano referira na presudu PŽ-7129/13 i REVT 249/14. Tužiteljica u svojoj tužbi navodi kako je tuženik sa založnim dužnikom kao prijašnjim vlasnikom nekretnine koja je predmet ovrhe sklopio Ugovor o kreditu kojim je bilo ugovoreno da je kamatna stopa promjenjiva, te da sa založnim dužnikom kao prijašnjim vlasnikom nekretnine koja je predmet ovrhe nije pojedinačno pregovarao. Kao razlog osnovanosti svog tužbenog zahtjeva, tužiteljica se u Tužbi poziva na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt 249/14 i pokušava svoj tužbeni zahtjev „podvesti“ pod utvrđenja iz navedene presude tvrdnjom da je naslovni sud dužan držati se utvrđenja iz te parnice prilikom odlučivanja o predmetnom tužbenom zahtjevu. U vezi s navedenim, tuženik ukazuje kako se u postupku pred VTSRH odlučivalo o tužbenom zahtjevu udruge Potrošač koja se isključivo referirala na ugovore o potrošačkom kreditiranju u kojima je ugovorena

valutna klauzula (CHF). Upravo je bit cijele parnice pred VTSRH bila tvrdnja tamo tužitelja da su ugovori koji sadrže i valutnu klauzulu u CHF i odredbu o jednostranoj metodologiji promjene kamatne stope pretegotni za potrošače jer sadrže dva varijabilna elementa, od kojih je kod prvog, uslijed financijske krize, došlo do drastičnih promjena. Naime, za razliku od CHF-a tečaja, EUR tečaj je već godinama stabilna valuta slijedom čega u konkretnom slučaju nema govora o mogućnosti primjene utvrđenja i sudskih stajališta u konkretnom predmetu, a time i mjesta usvajanju tužbenog zahtjeva tužiteljice kao osnovanog. Što se tiče pravila o ništetnosti u širem smislu, propisanih Zakonom o zaštiti potrošača (NN 79/2007 pa nadalje; dalje: ZPP) primjenjivog na predmetni Ugovor, u čl. 99. tog zakona određeno je da „nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive“, dok je čl. 96. određeno da se „ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača“. Tuženik smatra da tužiteljica pogrešno drži da se može pozivati naprosto pozvati na utvrđenja iz Presude broj PŽ-7129/13 bez dokazivanja osnove tužbenog zahtjeva. Suprotno ovoj tezi, tuženik drži da je u ovom je predmetu tužiteljica dužna dokazati osnovu svog tužbenog zahtjeva. U konkretnom slučaju tuženik drži da tužiteljica neće biti u mogućnosti dokazati osnovanost svog tužbenog zahtjeva, i to iz sljedećih razloga. Naime, da bi se određena ugovorna odredba utvrdila ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:

- da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;
- da se je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva te naposljetku,
- da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Ni jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjena. Za početak, zahtjev tužiteljice da se ništetnim utvrdi sporna odredba Ugovora o kreditu koji definira kamatnu stopu kao takvu, protivan je prisilnim propisima. Naime, materijalno pravo koje je na snazi bilo u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, kao i materijalno pravo koje je do danas ostalo na snazi u Republici Hrvatskoj, izrijeком predviđa mogućnost ugovaranja promjenjive kamatne stope u ugovorima o potrošačkom kreditiranju. To se odnosi kako na Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03, 79/07, 125/07, 79/09), tako i na Zakon o potrošačkom kreditiranju (NN 75/09, 112/12, 143/13, 147/13, 9/15). Dakle, tužiteljica ne smije tražiti da se ništetnim utvrdi dio Ugovora o kreditu koji je dopušten u skladu s pozitivnim propisima u Republici Hrvatskoj. Nadalje, Ugovorom o kreditu nije ugovoreno samo da je kamatna stopa redovna koja tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. Prema tome, netočno je tvrditi da je tuženik donosio proizvoljne odluke s kojima tužiteljica nije bila ili mogla biti upoznata. Korisniku kredita je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu bilo poznato da se za promjenu kamatne stope uzimaju vrijednosti određene Odlukom o kamatama banke, što je interni akt tuženika i dostupan je svima. Transparentnost u izmjenama kamatne stope vidljiva je iz Obavijesti o izmjeni kamatne stope (koju je tuženik dostavio uz Tužbu), u kojoj tuženik jasno navodi kojim se parametrima vodio temeljem izmjena. Slijedom navoda iznesenih u prethodnoj točki ovog podneska, očito je da je osnovana teza tuženika da se o spornoj odredbi prethodno pregovaralo. S obzirom da su ugovorne strane izrijeком ugovorile primjenu odredbe o promjeni kamatne stope odlukom tuženika, a da su izrijeком ugovorile i primjenu internih akata tuženika, u cijelosti je konzumirana pretpostavka da se o odredbi mora prethodno pregovarati. Nadalje, osporavana odredba Ugovora je i jasna, uočljiva i lako razumljiva. Da je odredba jasna i uočljiva nije i ne može biti dvojbeno, budući da je ista sastavni dio ugovora i u njemu izričito

navedena, a da je promjenjivost kamatne stope uvriježena u pozitivnim propisima u Republici Hrvatskoj, pa eventualno nepoznavanje prava nikoga ne ispričava. S druge strane, da je odredba Korisniku kredita bila razumljiva u prvom redu proizlazi iz uvida u formu samog Ugovora. Naime, razvidno je da je isti solemniziran – u kojem se slučaju razumljivost predmnijeva s obzirom na obvezu javnog bilježnika da upozori stranke na nerazumljive odredbe. Tuženik na ovom mjestu podsjeća i na vrlo važnu recentnu praksu Županijskog suda u Puli broj GŽ-2658/12 od 11.11.2013. u sadržajno vrlo sličnom, a koji je sud utvrdio da je odredba kao što je ona iz članka 3. Ugovora o kreditu razumljiva: „Što se tiče ugovorne kamate, ugovorom je određeno da stopa kamate iznosi 4,39%, da je promjenjiva i da se izmjena stope vrši izmjenama Odluke o kamatnim stopama banke. Zakon o obveznim odnosima dopušta ugovaranje promjenjive kamatne stope, a prema zakonskoj formulaciji i stopa zakonske zatezne kamate je promjenjiva (vezana uz eskontnu stopu Hrvatske narodne banke). Dakle, odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije zabranjena, pa nije ništava stoga što bi bila protivna prinudnim propisima, a niti stopa koju je tužena banka naknadno odredila temeljem ovlasti iz odredbe članka 3.3. ugovora ne prelazi zakonom najvišu dopuštenu stopu ugovorne kamate. Smisao ugovaranja promjenjive kamatne stope je da se stopa prilagođava uvjetima na tržištu za koje je izvjesno da će se mijenjati u tako dugom vremenskom razdoblju od 25 godina na koje je sklopljen sporni ugovor, pa se stoga ne može uzeti da kamata nije određiva.“ S obzirom da je očito da je osporavana odredba Ugovora i jasna, i uočljiva i razumljiva, njezinu nedopuštenost odnosno ništetnost nije ni moguće utvrđivati, a u skladu s prethodnim obrazloženjem tzv. testa razumljivosti opisanom u članku 4.4. ovog Odgovora. Međutim, tuženik navodi da će se u nastavku uzgredno osvrnuti i na nepostojanje znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Kao što je tuženik prethodno naveo, posljednja pretpostavka koja (kumulativno!) mora biti ispunjena da bi se moglo govoriti o ništetnosti sporne ugovorne odredbe je da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Ona u ovom slučaju nije ispunjena jer tužiteljica nije potrošač niti je Ugovor potrošački ugovor, kao što je prethodno objašnjeno u 2. poglavlju. Međutim, za potrebe boljeg shvaćanja, tuženik će pojednostavljeno i skraćeno objasniti metodologiju promjene kamatnih stopa. Naime, kamatne stope su se mijenjale Odlukom tuženika, ali su se pri tom uvažavale odredbe Ugovora i drugih internih akata Banke, a poglavito vodeći računa o tržišnim uvjetima. Uzevši ove parametre u obzir, notorno je da tuženik niti u kojem slučaju nije zloupotrijebio svoj položaj te da je promjena kamatnih stopa bila u skladu s internim aktima tuženika koji su javno objavljeni i bili su dostupni potrošačima, odnosno s podacima o kretanju na tržištu koji su također dostupni svima. Osim toga, kao što je spomenuto u poglavlju 3. ovog odgovora na Tužbu, EUR je za cijelo vrijeme trajanja ovog ugovornog odnosa stabilna valuta, nepodložna većim promjenama, stoga niti u jednom trenutku trajanja ovog odnosa nije došlo do takvog rasta obveze Korisnika kredita koji bi opravdavao ovaj zahtjev. Dapače, kamatna stopa je, baš u skladu sa svojom promjenjivošću, kroz vrijeme trajanja ovog ugovornog odnosa kako padala, tako i rasla. Slijedom navedenoga, opravdano se zapitati zašto je Korisnik kredita uopće ulazio u odnos u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, ako nije računao na to da promjena ne znači uvijek pad, nego nekad znači i rast kamatne stope? Prebacivati odgovornost za takvu životnu odluku Korisnika kredita na samog tuženika je krajnje neosnovano. Obzirom da je načelo savjesnosti i poštenja, kao opće načelo obveznog prava, svoju afirmaciju doživjelo u sudskoj praksi, na ovom mjestu tuženik citira recentnu presudu Županijskog suda u Puli GŽ-2658/12 od 11.11.2013. godine: „Sud prvog stupnja je pravilno zaključio da ugovor o kreditu nije

protivan općim načelima Zakona o obveznim odnosima (ZOO, „Narodne novine“ 35/05 i 41/08) iz članaka 4., 6. i 7. tog Zakona. Naime, spornim ugovorom nisu ugovorene kamate koje bi bile više od zakonom dopuštene najviše stope ugovornih kamata, te ugovor ne sadrži elemente zelenaškog ugovora, pa nije narušio načelo jednake vrijednosti činidbi.“ Isti stav podržao je i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi PŽ-2462/03: „Dodatkom ugovora o kreditu koji se odnosi na kratkoročni kredit od 28. prosinca 1993. godine ugovorena je promjenljiva kamatna stopa, time da je u oba ugovora utanačeno da će se promjenljiva kamatna stopa obračunavati sa odlukama Banke. Nadalje prvostupanjski sud je pravilno primijenio odredbu čl. 399. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a s obzirom da je u konkretnom slučaju kamata dana na kredite, te je bila ugovorena sukladno važećim poslovnim uvjetima i odlukama banke, kreditor je imao ovlaštenje kamatu obračunavati na način kako je to postavljeno tužbenim zahtjevom, jer je to bilo sukladno sa važećim propisima. Navedeno ujedno otklanja prigovor tuženika da bi kamatna stopa upućivala na elemente zelenaškog ugovora.“ U konkretnom sporu radi se upravo o ponašanju koje je u citiranoj presudi prepoznao Visoki trgovački sud Republike Hrvatske – promjena kamatne stope je bila zakonom dopuštena, kamate su bile tržišno primjerene (jer su pratile tržišne parametre) i najvažnije, ponašanje tuženika u cijelosti je bilo usklađeno s važećim propisima. Slijedom toga, tuženik opravdano tvrdi da odredba članka 4. Ugovora nije protivna načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da nije ni uzrokovala znatnu neravnotežu ugovornih strana. U skladu sa svim prethodnim navodima iz ovog odgovora na tužbu, proizlazi da

- bi tužbeni zahtjev tužiteljice trebalo odbiti jer Ugovor nije potrošački ugovor;
- bi tužbeni zahtjev tužiteljice trebalo odbiti jer tužiteljica raspolaže zahtjevima s kojima u skladu sa čl. 3. ZPP-a ne smije raspolagati, odnosno
- bi tužbeni zahtjev tužiteljice trebalo odbiti jer uopće ne sadrži obrazloženje osnove tužbenog zahtjeva, nego se samo uopćeno poziva na presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13 i uopćeno tvrdi da je sporna odredba Ugovora o kreditu ništetna. Neosnovanost tužbenog zahtjeva potvrđuje i sudska praksa. Tako u presudi Županijskog suda u Splitu, poslovni broj GŽ-1557/2022 od 1.3.2023. stoji: „to prvostupanjski sud nalazi da je sporna odredba o promjenljivoj kamatnoj stopi iz čl. 3.1., uzimajući u obzir i odredbu čl. 3.2. te čl. 7.18. predmetnog ugovora, jasna, uočljiva i razumljiva prosječnom potrošaču, pa tako i tužiteljici. Okolnost što stranke nisu posebno pregovarale po pitanju sadržaja sporne odredbe čl. 3.1. sama po sebi ne upućuje na zaključak da tužiteljica ne bi bila informirana o smislu i sadržaju odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi, u kojem se pravcu upućuje i na sadržaj čl. 3.2. i čl. 7.18. istog ugovora. Radi toga se ne može prihvatiti da bi se u konkretnom slučaju radilo o općenitoj i nedorečenoj formulaciji o promjenljivoj kamatnoj stopi koja ne bi bila razumljiva, pa kada se uzme u obzir i prihvaćeni iskaz tužiteljice iz kojeg proizlazi da je zbog promjene kamatne stope došlo do izmjene rate kredita za cca 200,00 do 300,00 kuna, prvostupanjski sud pravilno zaključuje da sporna odredba čl. 3.1. nije uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice“. Tuženik u skladu s prethodnim navodima predlaže naslovnom sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja i obvezati tužitelja na naknadu troška vođenja ovog parničnog postupka tuženiku

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u spis ovog suda OVR-711/2025, ugovor o kreditu broj 6720000193 od 16. studenog 2007., izvadak iz BZP-a za zk.ul. 1293 k.o. Budačka Rijeka, dokumentaciju na listu 16-20. Obzirom na utvrđeno

činjenično stanje i pravnu ocjenu spora odbijeni su daljnji dokazni prijedlozi radi ekonomičnosti postupka.

4. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

5. Uvidom u ovršni predmet ovog suda Ovr-711/2025 utvrđeno je da je, rješenjem Općinskog suda u Karlovcu poslovni broj Ovr-711/2025-9 od 15. prosinca 2025. ovršenica Maja Popović Nikolić Džolan upućena da u roku od 15 dana pokrene parnicu radi proglašenja nedopuštenom ovrhe na temelju ovršne isprave i to Ugovora o kreditu broj 6720000193 od 16. studenog 2007. koja se pred Općinskim sudom u Karlovcu vodi pod posl.br Ovr-711/2025.“

6. Ovršenica Maja Popović Nikolić Džolan primila je navedeno rješenje 6. siječnja 2026., a 12. siječnja 2026. podnijela tužbu u ovoj pravnoj stvari radi proglašenja ovrhe nedopuštenom. Stoga je tužba podnesena u prekluzivnom roku od petnaest dana.

7. Ovrha se u predmetu Općinskog suda u Karlovcu poslovni broj Ovr-711/2025 vodi na temelju ovršne isprave, ovršne javnobilježničke isprave, Ugovora o kreditu br. 6720000193 koji je sklopljen između kreditora Banco popolare Croatia d.d., i korisnika kredita Šampiko d.o.o., te jamca platca Tehnišamp d.o.o., iz Zagreba, Kikićeva 4, jamca platca/založnog dužnika, ovdje tužiteljice Maje Popović iz Zagreba, jamca platca/založnog dužnika Saše Gale te založnog dužnika Anke Popović u kojemu kreditor odobrava korisniku kredita iznos od 409.561,79 EUR.

8. U članku 3. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno je da se na iznos kredita obračunava kamata od 4 % godišnje, ali je kamatna stopa promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama HRVATSKE BANKE ZA OBNOVU I RAZVITAK, ZAGREB, Strossmayerov trg 9. Kamate se obračunavaju i plaćaju tromjesečno, svakog posljednjeg dana u tromjesečju. Zakonska kamata u visini zakonske obračunava se od dana dospijeca obveza korisnika kredita u zakašnjenje o dana plaćanja. Naknada za obradu kredita iznosi 0,80 (nula cijelih osamdeset posto) od iznosa kredita iz točke 2. ovog Ugovora i plaća se odmah po potpisu ovog Ugovora, bez obzira na to da li će kredit biti iskorišten.“

9. Aneksom navedenog ugovora o kreditu od 30. siječnja 2009. osnovano je, kao osiguranje tražbine, založno pravo na nekretnini tužiteljice, i to nekretnini upisanoj u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Karlovcu, zk.ul.639 k.o. Budačka Rijeka, i to kčbr.1932 od 778 čhv, sada upisana kao kčbr.1932 luk od 2798 m² (livada od 2798 m²) u zk.ul.1293 k.o. Budačka Rijeka.

10. Tužiteljica je kao založni dužnik bila suglasna, u smislu članka 201. Ovršnog zakona („Narodne novine“, broj 57/96, 29/99, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 67/08, 139/10, 125/11, 150/11, 12/12, 70/12, 112/12, 93/14 i 73/17, dalje u tekstu: OZ) na predmetnoj nekretnini može provesti ovrha te da banka može na temelju Ugovora nakon dospijeca osigurane tražbine neposredno provesti ovrhu prodajom predmetne nekretnine.

11. Nije sporno da je tuženik OTP banka pravni sljednik banke kreditora i založnog vjerovnika Banco popolare Croatia d.d. obzirom je navedeno društvo pripojeno društvu tuženika.

12. Temeljem navedenog ugovora, tuženik je pokrenuo ovršni postupak koji se protiv tužiteljice kao ovršenice vodi pred Općinskim sudom u Karlovcu posl.br. Ovr-711/2025. Naime, tužiteljica je vlasnica nekretnine upisane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Karlovcu, zk.odjel Karlovac, k.o. 313025, BUDAČKA RIJEKA, zk.ul. 1293, kat.čest 1932, opisano kao LUK površine 2798 m2, LIVADA površine 2798 m2, ukupne površine 2798 m2.

13. Tuženik, kao ovrhovoditelj vodi sada ovršni postupak protiv tužiteljice pod navedenim brojem Općinskog suda u Karlovcu Ovr-711/2025 u kojem je tužiteljica upućena na parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom.

14. Tužiteljica u ovom postupku tužbu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom temelji na okolnosti ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi s osnove njene nepoštenosti zbog koje smatra da je cijeli ugovor ništetan pa zato traži utvrđenje ovrhe nedopuštenom.

15. Međutim, prije upuštanja u raspravljanje o prethodnom pitanjima je li ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštena, a time i ništetna, te radi li se o potrošačkom kreditiranju, te ima li tužiteljica status potrošača u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07 u daljnjem tekstu: ZZP), ovaj sud je, obzirom na pravnu ocjenu sporu, radi ekonomičnosti postupka, odbio provesti dokaze na te okolnosti.

16. Naime, u ovakvim slučajevima ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi ne dovodi do ništetnosti cijelog ugovora o kreditu koji može opstati bez obzira na ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi.

17. Prema odredbi članka 322. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05 - dalje: ZOO), ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen (članak 324. stavak 1. ZOO). Ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (stavak 2. članka 324. ZOO).

18. U konkretnom slučaju ništetnost odredbi predmetnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi ne bi se odnosila na bitne elemente ugovora o kreditu iz članka 1022. stavka 2. u vezi s člankom 1021. ZOO, a to su iznos kredita, uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita. Naime, ugovorna odredba o visini početno ugovorene kamatne stope je valjana (nije ništetnom) pa se može govoriti samo o ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi. Stoga predmetni Ugovor o kreditu, unatoč ništetnosti pojedinih odredbi, može opstati, pa primjenom odredbe iz članka 21. i 22. u vezi s člankom 322. stavkom 1. i člankom 324. stavkom 2. ZOO, ovaj sud je ocijenio da u konkretnom slučaju ništetnost tih ugovornih odredbi ne povlači za sobom i ništetnost cijelog Ugovora o kreditu.

19. Ovakvo tumačenje nije suprotno sadržaju, značenju ni pravnom domašaju odredbe članka 6. stavka 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima koje je izrazio i Sud Europske unije u predmetu broj C-118/17 (Zsuzsanna Dunai protiv ERSTE Bank Hungary Zrt, ECLI:EU:C:201:207).

20. Osim toga, Sud Europske unije presudom C-118/17, odlučio je između ostalog, da članak 6. stavak 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način:

- da mu se ne protivi nacionalni zakon, koji sud pred kojim se vodi postupak sprječava da prihvati zahtjev za poništenje ugovora o zajmu koji se temelji na nepoštenosti ugovorne odredbe o tečajnoj razlici, poput one u glavnom postupku, pod uvjetom da utvrđenje nepoštenosti takve odredbe omogućava ponovno uspostaviti pravnu i činjeničnu situaciju u kojoj bi se potrošač nalazio da ta nepoštena odredba nije postojala; i

- da mu se protivi nacionalni zakon koji sprječava, u okolnostima poput onih iz glavnog postupka, sud pred kojim se vodi postupak da prihvati zahtjev za poništenje ugovora o zajmu koji se temelji na nepoštenosti odredbe o tečajnom riziku kada je utvrđeno da je ta odredba nepoštena i da se ugovor ne može održati bez navedene odredbe.

21. Stoga, u skladu su s Direktivom odredbe nacionalnog zakona koje dopuštaju odbijanje zahtjeva za utvrđenje ništetnim ugovora o kreditu pod uvjetom da takve odredbe omogućuju ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da ta nepoštena odredba nije postojala. Jednako tako, nisu u skladu s Direktivom odredbe nacionalnog zakona koje onemogućuje prihvaćanje zahtjeva za utvrđenje ništetnim ugovora o kreditu koji se temelji na nepoštenosti ugovorne odredbe o tečajnoj razlici, kada je utvrđeno da je ta odredba nepoštena i da se ugovor ne može održati bez navedene odredbe.

22. Stoga, i ovaj sud utvrđuje da samo utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi ne bi dovelo do ništetnosti cijelog ugovora, a time nema osnove da se cijela ovrha proglasi nedopuštenom pa je tužbeni zahtjev tužiteljice kojim traži proglašenje cijele ovrhe nedopuštenom valjalo odbiti u cijelosti (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske, broj Rev-601/2023-2 od 18. veljače 2025.).

23. Tuženiku pripada naknada parničnih troškova u cijelosti temeljem odredbe članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025) obzirom je u cijelosti uspio u sporu.

24. Troškovi tuženika sastoje se od troškova zastupanja po punomoćniku-odvjetniku odmjerenog u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23), i to za sastav odgovora na tužbu iznos od 6.162,00 EUR prema Tbr.8.t.1, za zastupanje na raspravi 4.5.2026. iznos od 6.162,00 EUR prema Tbr.9.t.1., za pristup na ročište za objavu presude iznos od 100,00 EUR prema Tbr.9.t.3., što sve uvećano za PDV od 25% prema Tbr.46, iznosi ukupno 15.505,00 EUR, koji iznos je naložen tužiteljici isplatiti tuženiku na ime naknade troškova postupka.

25. Obzirom na uspjeh u sporu tuženik se ne nalaze u obvezi plaćanja sudskih pristojbi pa neosnovano traži ovaj trošak.

26. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Karlovcu 28. svibnja 2026.

Sudac: Irena Šegavić

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (čl. 335. st. 8. ZPP).

Za stranku koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište za objavu presude (čl. 335 st. 9. ZPP). Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

U slučaju iz čl. 335. st. 9. ZPP sud će istaknuti presudu na internetskoj stranici e-oglasna ploča sudova gdje presuda mora biti istaknuta 8 dana, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP o dostavi pismena te joj rok za izjavljivanje žalbe teče od dana dostave presude (čl. 335. st. 11. ZPP).

Žalba se podnosi pismeno u tri istovjetna primjerka ovome sudu. O žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostavljeno:

1. Sebastian Miše, odvjetnik u Zagrebu
2. OD Žurić i partneri d.o.o. Zagreb

Broj zapisa: **9-30888-b2c3a**

Kontrolni broj: **04dff-e2510-5c41e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.